

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΧΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τρίτην, 3^η/16^η Φεβρουαρίου 2021, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Συμεών τοῦ Θεοδόχου.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτήν, ἡ Ἐκκλησία καὶ ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπιτελεῖ τὴν μνήμην τῆς συνεργίας τοῦ ἁγίου Συμεών εἰς τὸ ἔργον τῆς οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἀναμιμνήσκεται ὅτι ὁ Συμεών ὁ Θεοδόχος ἦτο ἀνὴρ ὀσιος καὶ δίκαιος, ζῶν εἰς τὸ μεταίχμιον Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, καὶ ὢν “κεχρηματισμένος” ἦτοι πληροφορημένος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι δέν θά ἴδῃ θάνατον, πρὶν νὰ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου, (Λουκ. 2,26).

Ἡ προφητεία αὕτη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐξεπληρώθη, ὅτε οἱ γονεῖς τοῦ Κυρίου διὰ τὸν τεσσαρακονήμερον ἁγιασμόν αὐτῶν, ἀνῆλθον μετὰ τοῦ Θείου βρέφους εἰς τὸν Ναόν τοῦ Σολομῶντος. Τότε ὁ Συμεών μετ’ ἀγαλλιάσεως ἀνεγνώρισεν ὅτι τὸ ἄρρεν τέκνον, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας του ἦτο τὸ ἀναμενόμενον “σωτήριον” τοῦ Κυρίου καὶ ἀνεφώνησε: “νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν· φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.”, (Λουκ. 2, 29-32).

Τῆς ἐορτῆς ταύτης προεξήρξεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Συμεών ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τοῦ ἐκπροσώπου τῆς MISSIA τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καὶ τῶν Ἱεροδιακόνων Συμεών, Εὐλογίου, Μαρκέλλου καὶ ἄλλων Πατέρων, ψαλλόντων τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών ὑπὸ τὸν κ. Βασίλειον Γκοτσόπουλον καὶ μετεχόντων ἀρκετῶν πιστῶν, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἐγνώρισε Κύριος τὸ σωτήριον αὐτοῦ, ἐναντίον τῶν ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ... εἶδοσαν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν», (Ψαλμ. 97, 2-3), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀκούουσα εἰς τοὺς Δαυϊτικoὺς λόγους: «ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ, ἄσατε καὶ ἀγαλλιᾶσθε καὶ ψάλατε», (Ψαλμ. 97,4), συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἐνθα σῶζεται ὁ τάφος τοῦ Δικαίου Πρεσβύτου Συμεών τοῦ Θεοδόχου, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ ἀφ’ ἐνός, καὶ τὴν συμβολὴν αὐτοῦ ἀφ’ ἐτέρου, ἐν τῷ ἱστορικῷ γεγονότι τῆς εἰσελεύσεως τοῦ νέου

βρέφους, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Ἀγιαστηρίῳ τοῦ Θεοῦ, τούτέστιν τῷ Ναῶ τοῦ Σολομῶντος.

«Ἐβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς τοῖς ὀφθαλμοῖς τό σωτήριον, ὃ λαοῖς ἐπέστη· ἐκ Θεοῦ Χριστέ, σύ θεός μου», καί ἀπλούστερον: «Κύριε, ὅταν ὁ γέρων Συμεὼν εἶδε μέ τὰ μάτια του τόν Σωτήρα, τόν ἐλθόντα γιά ὅλους τούς λαούς, ἐφώναξε μεγάλη τῇ φωνῇ: Χριστέ, σύ εἶσαι ὁ θεός μου, πού γεννήθηκες ἀπό τόν Θεό Πατέρα», βοᾷ καί λέγει ὁ ὑμνωδός ἅγιος Κοσμάς, ἀκούων εἰς τήν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, λέγοντος: «καί ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τούς γονεῖς τό παιδίον Ἰησοῦν τοῦ ποιῆσαι αὐτούς κατὰ τό εἰθισμένον τοῦ νόμου περί αὐτοῦ, καί αὐτός ἐδέξατο Αὐτό εἰς τάς ἀγκάλας αὐτοῦ καί ἠϋλόγησε τόν Θεόν καί εἶπε: νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τό ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό **σωτήριόν σου**, ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ».

Κατά τήν ἐρμηνεῖαν τῶν θεοπνεύστων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας “τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ”, τό ὁποῖον εἶδον οἱ ὀφθαλμοί τοῦ Πρεσβύτου Συμεὼν, δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τόν Χριστόν. «Σωτήριον εἶπε τήν σάρκωσιν τοῦ Μονογενοῦς», λέγει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος: «ὥς ἐπί σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων γεγεννημένην», προσθέτει ὁ Ζιγαβηνός. «Σωτήριον γάρ ἔθος ὀνομάζειν τῇ Γραφῇ τόν Χριστόν τοῦ Θεοῦ», ἐπισημαίνει ὁ Μέγας Βασίλειος. Καί “σωτήριον οὕσαν τήν ἔνσαρκον Αὐτοῦ παρουσίαν” σημαίνει κατὰ τόν Μ. Ἀθανάσιον: «προητοίμαστο γάρ τό σωτήριον τοῦ Χριστοῦ καί αὐτῆς τοῦ κόσμου καταβολῆς, πεφανέρωται δέ ἐν ἐσχάτοις τοῦ αἰῶνος καιροῖς», σχολιάζει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἐπικαλούμενος τόν Ἀπόστολον Πέτρον κηρύσσοντα: «ἐλυτρώητε... τιμίῳ αἵματι ὡς ἀμώμου καί ἀσπίλου Χριστοῦ, προεγνωσμένου μέν πρό καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δέ ἐπ’ ἐσχάτων τῶν χρόνων δι’ ὑμᾶς», (Α΄ Πέτρου, 18-20).

Καθίσταται σαφές, λοιπόν, ὅτι τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ Λόγος Θεοῦ, τοῦ «ἐπ’ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐν τῇ γαστρί τῆς ἁγίας Παρθένου ἐνοικήσαντος καί ἐξ αὐτῆς ἀμεταβλήτως σαρκωθέντος καί γεννηθέντος», κατὰ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν.

Ὁ δίκαιος Συμεὼν οὐχί μόνον ὡμολόγησε ὅτι τό ἐν ἀγκάλας αὐτοῦ βασταχθέν βρέφος εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, ἀλλ’ ἐγένετο καί θεωρός τοῦ ἀπροσίτου καί ἀκτίστου φωτός, τούτέστιν τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐναργέστατα διδάσκει ὁ Μέγας Βασίλειος λέγων: «Ἄννα εὐηγγελίζετο, Συμεὼν ἐνηγκαλίζετο, ἐν μικρῷ βρέφει τόν μέγαν Θεόν προσκυνοῦντες· οὐ τοῦ ὀρωμένου καταφρονοῦντες, ἀλλά τῆς θεότητος Αὐτοῦ τήν μεγαλωσύνην δοξολογοῦντες. Ἐφαίνετο γάρ ὡς περ φῶς δι’ ὑελίνων ὑμένων διά τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἡ θεία δύναμις, διαυγάζουσα τοῖς ἔχουσι τούς ὀφθαλμούς τῆς καρδίας κεκαρθαμένους».

Σημειωτέον ὅτι ὄντως «ἦν αὐτῷ [τῷ Συμεὼν] κεχρηματισμένον ὑπό τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μή ἰδεῖν θάνατον, πρίν ἢ ἴδῃ τόν Χριστόν Κυρίου», (Λουκ. 2,26). Ἀλλ’ ὅμως, ὁ Δίκαιος Συμεὼν οὐδέποτε ἔπαυσε τηρεῖν τούς ὀφθαλμούς τῆς καρδίας αὐτοῦ κεκαρθαμένους: «μακάριοι οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοί τόν Θεόν ὁρῶνται», (Ματθ. 5,8), λέγει Κύριος, “φῶς δικαίοις διά παντός, φῶς δέ ἀσεβῶν σβέννυται”, (Παροιμ. 13,9) ἀναφωνεῖ ὁ σοφός Σολομών.

Ὁ Πρεσβύτερος Συμεὼν διακρίνεται μεταξύ τῶν μεγάλων προσωπικοτήτων καί δὴ τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, διότι οὗτος ἠξιώθη νά προσκυνήσῃ ἐν μικρῷ βρέφει τόν μέγαν Θεόν, τούτέστιν τόν Χριστόν, ἐν ᾧ οἱ Προφῆται προκατήγγειλαν

τόν σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου θεόν Λόγον, τόν Χριστόν. Τό δέ σωζόμενον ἄφθαρτον σκήνωμα / λείψανον τοῦ ἁγίου Συμεών ἀποτελεῖ τρανήν μαρτυρίαν τῆς Χάριτος καί τῆς δόξης, τῆς ὁποίας ἔτυχε παρά Κυρίου, ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός: «Φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καί τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη», (Ψαλμ. 96,11). «Πᾶς γάρ εἴ τις ἐστίν ἀγαθός καί δίκαιος τούτῳ εἰς νοῦν καί καρδίαν τό νοητόν καί θεῖον ἀνατέλλει φῶς», λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Τό θεῖον δέ καί ἀνατέλλον φῶς εἰς τούς δικαίους, δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν φωτιστικήν δύναμιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διά τῆς ὁποίας ὁ θεοδόχος Συμεών προφητικῶς εἶπε πρός Μαριάμ: «ἰδού οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ καί εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον· καί σοῦ δέ αὐτῆς τήν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί», (Λουκ. 2, 34-35).

Ἑρμηνεύοντες τούς λόγους τούτους, ὁ μέν Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: “Τέθειται παρά τοῦ θεοῦ Πατρός ὁ Ἐμμανουήλ εἰς τά θεμέλια Σιών, λίθος ὢν ἐκλεκτός, ἀκρογωνιαίος, ἔντιμος, ἐκαί ὁ πιστεύων ἐπ’ αὐτῷ οὐ μή καταισχυνοῖ”, (Ἠσ. 28,16), «ἐφ’ ὃν δ’ ἂν πέσῃ, λικμήσῃ αὐτόν», (Ματθ. 21, 44). Ὁ δέ Ζιγαβηνός, ἀναφερόμενος εἰς τήν Μητέρα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγει: «Ρομφαίαν ὠνόμασε τήν τιμητικωτάτην καί ὀξεῖαν ὁδύνην, ἥτις διῆλθε τήν καρδίαν τῆς θεομήτορος, ὅτε ὁ υἱός αὐτῆς προσηλώθη τῷ σταυρῷ. Περί ταύτης γάρ τῆς ἀλγηδόνης νῦν προεφήτευσεν [ὁ Συμεών]». Καί διασαφηνίζει ὁ ἅγιος Κύριλλος λέγων: «Μονονουχί γάρ ρομφαία κατεσφάζετο ἡ ἁγία Παρθένος σταυρούμενον ὁρῶσα τόν ἐξ αὐτῆς γεννηθέντα **κατά γε τήν σάρκα**».

Τόν σήμερον τιμώμενον δίκαιον καί θεοδόχον γενόμενον Συμεών παρακαλέσωμεν, ἵνα ἡμεῖς, οἱ πιστεύοντες τόν ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου γεννηθέντα θεόν Λόγον, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, οὐ μή καταισχυνοῦμεν ἀλλά ταῖς ἱκεσίαις Αὐτοῦ ἀξιωθῶμεν τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: «Ὁ πλήρης κεκένωται, ὁ προαιώνιος ἄρχεται, ὁ Λόγος παχύνεται, ὁ πλάστης πλάττεται, ὁ ἀχώρητος χωρεῖται ἐν κοιλίᾳ τῇ σῇ σωματούμενος, θεοχαρίτωτε. Διό μή παύσῃ πρεσβευουσα ὑπέρ ἡμῶν, τῶν πίστει τιμώντων Σε», Ἀμήν”.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ ἀνακαινιστής τοῦ Προσκυνήματος γηραιός ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Θεοδώρητος ἐδεξιώθη τόν Μακαριώτατον καί πάντας φιλοφρόνως εἰς τό ἡγουμενεῖον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς